

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: H. H., narozený X, bytem X,
proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, odbor dopravy a
silničního hospodářství, Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 6. 6. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, č. j. PK-
DSH/3549/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních
přestupků (dále jen **správní orgán I. stupně**) byl žalobce uznán vinným z porušení

ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen **silniční zákon**), s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 Vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 31/2001 Sb. o řidičských průkazech a o registru řidičů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **vyhláška**), a její přílohu č. 5, část I., a z naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona spáchaného nejméně formou nedbalosti nevědomé, neboť dne 26. 5. 2020 v době přibližně od 21:00 hodin do 23:00 hodin v katastru obce Plzeň, nejméně na vozovce pozemní komunikace od objektu Lochotínská č. 18 (Bageterie Boulevard), do ulice Dobrovského, poté do ulice Vrchlického, a následně na nezjištěné místo v městské části Plzeň Bolevec, řídil motorové vozidlo tov. zn. Mercedes-Benz, RZ: X, přestože nebyl v danou dobu na základě omezení řidičského oprávnění harmonizovaným kódem č. 65 držitelem řidičského oprávnění pro žádnou ze skupin, neboť v době řízení vozidla nebyl výhradně v doprovodu jiného držitele řidičského oprávnění minimálně stejné skupiny vozidel (dále jen **předmětný přestupek**). Současně byla žalobci za předmětný přestupek uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; taktéž byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobou naříkaným rozhodnutím žalovaný posléze k odvolání žalobce dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že ve výroku v odstavci začínajícím slovy „podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2020“ (2. strana rozhodnutí nahoře) **se slova: „pokuta ve výši 25.000 Kč.“** nahrazují slovy: „za využití § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky pokuta ve výši 5.000 Kč.“; výrokem II. ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

II.

Žaloba

3. Na prvním místě v žalobě poukázal žalobce na porušení jeho práva na spravedlivý proces, když nebyly dostatečně vypořádány a odůvodněny argumenty žalobce ohledně toho, proč bylo vycházeno z toho, že v inkriminované době nedisponoval příslušným řidičským oprávněním. Žalobce rovněž uvedl, že nepopírá protiprávnost svého jednání, nýbrž uvádí do souvislostí, že byl v době spáchání předmětného přestupku uveden v omyl, když vycházel z toho, že spolujezdec je držitelem řidičského oprávnění pro danou skupinu vozidel, aniž by si tuto skutečnost ověřil předložením tohoto oprávnění. Dále uvedl, že v 18 letech řádně složil zkoušky na řidičský průkaz (jízdy + testy) a ještě předtím dopravně psychologické testy prokazující způsobilost k řízení motorových vozidel, kde mu byl vydán na dva roky harmonizovaný kód 65. V březnu 2021 znovu absolvoval dopravně psychologické testy a kondiční jízdu, kde došlo k odsouhlasení zrušení harmonizovaného kódu 65, a to vzhledem k prokázaným znalostem a dovednostem. Následně byl odejmut z karty řidiče harmonizovaný kód 65. V současné době nedisponuje žalobce žádným harmonizovaným kódem. V souvislosti s tím dále uvedl, že má za to, že disponoval řidičským oprávněním (též řidičským průkazem), neboť musel složit řádně zkoušky jako všichni ostatní, kteří žádají o řidičský průkaz. Navíc musel nad rámec toho absolvovat dopravně psychologické testy včetně kondičních jízd. Rovněž žalobce vyjádřil obavu, že v budoucnu na něj bude nahlíženo jako na řidiče, který řídil bez řidičského oprávnění a

nikoliv jako na osobu, která porušila harmonizovaný kód 65. Bude se nacházet ve značně nevýhodné pozici, kdy na něj bude nahlíženo nespravedlivě a nesprávným způsobem a stane se to pro něj v tu chvíli diskriminační. Dále žalobce uvedl, že zákonodárce nestanovil konkrétní sankce, které by měly následovat po zjištění nenaplnění povinnosti stanovené harmonizačním kódem, ale pouze způsob jeho udělení či odnětí. Za nesporný považoval žalobce i fakt, že § 125c silničního zákona sám o sobě nevymezuje skutkovou podstatu přestupku takovou, která by jednoznačně hovořila o sankci, která náleží za porušení povinnosti stanovené harmonizačním kódem. Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas s tvrzením správních orgánů, že je nutné na žalobce hledět jako na osobu, která „jakoby nemá řidičské oprávnění“, neboť žalobce tímto oprávněním disponoval. Žalobce v této souvislosti považoval trest za příliš přísný, je-li na něj nahlíženo jako na osobu zcela bez řidičského oprávnění. Dále žalobce namítal nepřiměřenost uloženého trestu. V této souvislosti poukázal mimo jiné i na to, že harmonizační kód č. 65 vyhlášky mu byl z řidičského průkazu již odebrán. Žalobce si vědom toho, že daná skutečnost není relevantní pro dobu spáchání přestupku, měl však za to, že je relevantní ve vztahu k ukládání správního trestu, respektive k vydání správního rozhodnutí, nyní soudního rozsudku, kdy pro soud je vždy rozhodující stav v době vyhlášení rozsudku. Žalobce pak danou zásadu uvedl také z toho důvodu, že uložený trest spočívající v zákazu řízení na dobu 12 měsíců již sám o sobě nemůže přispět k nápravě, neboť samotná povinnost, jejíž nesplnění je trestáno, již dnes není uložena. Dále žalobce dovozoval vhodnost aplikace § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen zákon o odpovědnosti za přestupky), neboť bylo žalobci v inkriminované době 19 let a dále při objasňování daného jednání spolupracoval se správním orgánem a účinně napomáhal. Vzhledem k výše uvedenému žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 25. 7. 2022 hodnotil námitky žalobce jako nedůvodné, žalobce je uvedl již v odvolání a žalovaný se s nimi následně dostatečným a vyčerpávajícím způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný proto stručně zopakoval, že zjištěný stav věci považuje za zjištěný bez důvodných pochybností, kdy bylo prokázáno zavinění žalobce předmětného přestupku, přičemž materiální znak přestupku byl naplněn. Žalovaný setrval i na správnosti právní kvalifikace jednání žalobce. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a závěrem soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem vyjádřily obě strany souhlas [§ 51 odst. 1 s.ř.s].

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dle § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona „Řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu).“
9. Podle harmonizovaného kódu č. 65, části II. přílohy č. 5 vyhlášky, „Řízení vozidla povoleno výhradně v doprovodu jiného držitele řidičského oprávnění minimálně stejné skupiny vozidel.“
10. Dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.“
11. Podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“
12. Ze správního spisu má soud za prokázané, že dne 26. 5. 2020 v době přibližně od 21:00 hodin do 23:00 hodin v katastru obce Plzeň, nejméně na vozovce pozemní komunikace od objektu Lochotínská č. 18 (Bageterie Boulevard), do ulice Dobrovského, poté do ulice Vrchlického, a následně na nezjištěné místo v městské části Plzeň Bolevec, řídil žalobce motorové vozidlo tov. zn. Mercedes-Benz, RZ: X, v rozporu s omezením řidičského oprávnění harmonizovaným kódem č. 65, neboť v době řízení vozidla nebyl výhradně v doprovodu jiného držitele řidičského oprávnění minimálně stejné skupiny vozidel. Takto zjištěný stav žalobce nijak nerozporuje.
13. První skupina žalobních námitek žalobce se týká právního posouzení výše zjištěného protiprávního jednání žalobce a jeho následného podřazení pod příslušnou skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona.
14. Silniční zákon skutečně, jak uvádí žalobce, neobsahuje konkrétní skutkovou podstatu upravující výslovně porušení povinnosti spočívající v respektování harmonizačního kódu dle vyhlášky, a proto je třeba hledat skutkovou podstatu, pod níž je možné uvedené protiprávní jednání nejpřiléhavěji podřadit. Následně je poté rozhodnuto o druhu a výši uloženého trestu.
15. Za tímto účelem bude nejdůležitější vyjasnit otázku, zda byl žalobce v inkriminovaný moment držitelem řidičského oprávnění, či nebyl. Řidičské oprávnění je vydáno tomu, kdo splňuje zákonem předepsané podmínky pro jeho získání.
16. Ustanovení § 82 odst. 1 silničního zákona obsahuje výčet jednotlivých podmínek, jež je potřeba splnit pro to, aby mohlo být osobě uděleno řidičské oprávnění. V případě žalobce je třeba se zaměřit v tomto směru na ustanovení § 82 odst. 1 písm. b) silničního zákona ve spojení s § 85 odst. 5 písm. b) téhož zákona. Uvedená ustanovení pojednávají o splnění podmínky udělení řidičského oprávnění ve vztahu k zdravotní způsobilosti žadatele. Rovněž z uvedeného vyplývá, že tento předpoklad lze splnit s podmínkou. O podmínění

řidičského oprávnění pojednává ustanovení § 93 silničního zákona. V případě žalobce se jedná o podmínění řidičského oprávnění dle § 93 odst. 1 silničního zákona s odkazem na harmonizační kód č. 65, zařazený do skupiny pod písm. c) přílohy č. 5 vyhlášky, označené jako kódy pro omezení užívání. V komentářové literatuře se lze rovněž dočíst, že v případě, kdy držitel řidičského oprávnění s podmínkou řídí vozidlo v rozporu s takto stanovenou podmínkou (v tomto případě omezení dle harmonizačního kódu č. 65 vyhlášky), je po následném posouzení takového jednání hleděno na řidičské oprávnění jako na neplatné, což je jinými slovy řečeno, jako by byla osoba bez řidičského oprávnění, jak uvedly správní orgány [viz. komentáře k § 93 odst. 1 silničního zákona - KUČEROVÁ, Helena. *Zákon o silničním provozu s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges. Komentátor. ISBN 978-80-7502-292-9 nebo také KOVALČÍKOVÁ, Daniela. *Zákon o provozu na pozemních komunikacích: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck. Beckovy texty zákonů s komentářem. ISBN 978-80-7400-418-6.]. V prvně uvedené komentářové literatuře doslova stojí „Řidičské oprávnění je v takových případech platné pouze tehdy, pokud žadatel či držitel uvedenou podmínku splňuje.“ Jelikož tedy žalobce v inkriminované době nebyl držitelem platného řidičského oprávnění ve smyslu výše uvedených závěrů, nebyl osobou, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel, čímž jednal v rozporu s povinností řidiče stanovenou v ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona. S tímto názorem se soud plně ztotožňuje. Žalovaný rovněž zcela v souladu se zákonem odůvodnil své rozhodnutí jednak odkazem na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jednak svým doplněním odůvodnění na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. „Odvolací správní orgán k tomu uvádí, že zdravotní a psychická způsobilost je nezbytnou a trvalou podmínkou k řízení motorových vozidel. Právě zejména ze zdravotních důvodů byly zavedeny harmonizované kódy, kterými se provádí podmínění nebo omezení řidičského oprávnění. Pouze za podmínky, kterou daný harmonizovaný kód stanovuje, může řidič, který má tento kód vyznačený v řidičském průkazu, řídit vozidlo, neboť pouze při splnění podmínky kódem stanovené, je držitelem řidičského oprávnění.“ Takto zvolený způsob odůvodnění, převzetí a citace závěrů správního orgánu I. stupně, spolu s vlastním doplněním odůvodnění, shledává soud dostatečným a přezkoumatelným vypořádáním námitek žalobce ve správním řízení před správními orgány.

17. Ač žalobce rovněž namítal nepřiléhavost ust. § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona, potažmo skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona na svůj případ pro odlišnosti postavení řidiče, který nesplnil veškeré podmínky pro získání řidičského oprávnění (§ 82 silničního zákona - věk, zdraví, teoretickou a praktickou zkoušku v autošколе) na rozdíl od žalobce, který všechny tyto předpoklady pro udělení řidičského průkazu splnil a řidičské oprávnění mu bylo fakticky i vydáno, pouze s podmínkou, nepovažuje soud tuto argumentaci za opodstatněnou. Ač žalobce skutečně splňoval veškeré podmínky pro vydání řidičského oprávnění, bylo toto vydání řidičského oprávnění podmíněno právě onou zcela zásadní a nepominutelnou podmínkou v podobě harmonizačního kódu č. 65 vyhlášky, bez jejíhož splnění žalobci nevzniklo oprávnění řídit vozidlo, tj. nemohlo dojít k aktivaci jím získaného oprávnění řídit vozidlo příslušné skupiny v podobě řidičského oprávnění. Pro takový případ je vhodné volit spíše přiléhavěji odpovídající právní pojem „platnost“. Jelikož tak nebylo řidičské oprávnění v době řízení platné, je takové jednání srovnatelné s řízením bez řidičského průkazu jako v případě osoby, které nebyl řidičský průkaz vůbec vydán. K rozdílu mezi oběma osobami tak bude možné přihlídnout pouze při stanovení výše uloženého správního trestu, neboť obě tyto osoby v inkriminovaný moment představovaly osoby bez platného řidičského oprávnění a současně z pohledu bezpečnosti provozu stejné nebezpečí pro své okolí.

18. Jestliže žalobce dovozuje nesprávnou právní kvalifikaci jednání žalobce ze strany správních orgánů na základě nepřiměřeného správního trestu, podotýká soud, že tato argumentace žalobce je toliko polemikou nad tím, zda zákonodárce správně posoudil závažnost takovýchto přestupků a následně odpovídajícím způsobem rozhodl o rozpětí možného správního trestu. V žádném případě však soudu nebo správnímu orgánu nepřísluší zpochybňovat takto zákonodárcem stanovené mantinely či na jejich základě usuzovat, zda je s ohledem na takto stanovené rozpětí trestu i správně stanovená skutková podstata toho či jiného přestupku.
19. S ohledem na výše vyjádřený názor dospěl soud k závěru, že žalobce v inkriminované době nebyl z důvodu nesplnění podmínky stanovené harmonizačním kódem č. 65 vyhlášky držitelem platného řidičského oprávnění, neboť v době řízení vozidla nebyl výhradně v doprovodu jiného držitele řidičského oprávnění minimálně stejné skupiny vozidel. V důsledku takto stanovené neplatnosti řidičského oprávnění bylo zcela v souladu se silničním zákonem posláno na žalobce pohlíženo jako na osobu bez řidičského oprávnění, který svým jednáním jednal v rozporu s povinností řidiče stanovenou v ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona.
20. Dále žalobce namítal nepřiměřenost uložené sankce. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) silničního zákona stanovuje výši pokuty v rozmezí od 25 000 Kč do 50 000 Kč, a dle ustanovení § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Žalobci byla uložena peněžitá pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti v délce 12 měsíců, tj. peněžitý trest byl uložen pod samou dolní hranici sazby za využití § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky a trest zákazu činnosti byl uložen na samé spodní hranici sazby. Současně dle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu od uložení správního trestu podle ustanovení § 125c odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.
21. K námitce žalobce stran promítnutí odebrání harmonizačního kódu č. 65 do procesu stanovení výše uložených správních trestů, ztotožňuje se soud s názorem žalobce, neboť se jedná o faktor, který může mít vliv na určení výše uloženého trestu. Ač tato okolnost nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byl žalovaný povinen se jí zabývat. Nicméně, s ohledem na výši uloženého trestu, nepovažuje soud toto pochybení za natolik závažné, aby způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nad to soud žalobce upozorňuje, že soud je vázán zjištěním skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nikoliv ke dni vyhlášení rozsudku (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V tomto směru je nutné odlišovat řízení v civilních věcech a v řízení před správními soudy.
22. Poté, co zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2021, č. j. PK-DSH/8835/21 pro nezohlednění případné aplikace ustanovení § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, snížil žalovaný v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí peněžitý trest žalobce pod dolní hranici sazby, a to na jednu pětinu; v případě druhého trestu zůstala výše nezměněna. Žalovaný především vycházel z informací, které si za tímto účelem v průběhu řízení shromáždil. Jednalo se především o důchodový výměr žalobce ze dne 30. 12. 2019, ze dne 28. 12. 2020 a ze dne 27. 12. 2021, potvrzení o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a o poskytování podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci ze dne 29. 9. 2021, Evidenční list pro výpočet nájemného za sociální byt od města Plzně včetně pokladního dokladu, výpis záloh na elektřinu od ČEZ, rozpis vyúčtování služeb od O2, Oznámení o změně výše

dávky státní sociální podpory ze dne 21. 2. 2022 a písemné prohlášení žalobce k jeho osobní a sociální situaci. V prohlášení žalobce uvedl, že je vedený na úřadu práce bez podpory, je v částečném invalidním důchodu, je nezaměstnaný. Náklady na nájem činí 3 932 Kč, elektřina 650 Kč, internet s telefonem 661 Kč, náklady na léky cca 890 Kč/měsíc. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že z důvodu svého zdravotního stavu nemůže jezdit MHD, je tedy v době, kdy nemá či nebude mít ŘP, odkázaný na pomoc druhých a to, aby ho někdo k lékaři, na úřady či k vyřízení jiných záležitostí dopravil autem či jiným (placeným) způsobem než MHD. To dle jeho názoru vede ještě k větším finančním nákladům a k tomu, že je závislý na osobě, která ho tam doveze. Je tedy tímto odkázaný na pomoc matky a to nejen finančně. Před bydlením v sociálním bytě od obce Města Plzeň, který nyní obývá, donedávna bydlel u své matky. Z uvedených informací vyplynulo, že žalobce pobírá invalidní důchod druhého stupně ve výši 8811 Kč a příspěvek na bydlení ve výši 2152. Za bydlení vydá měsíčně 4582 Kč. Výdaje za internet s telefonem činí 661 Kč/měsíc, náklady na léky cca 890 Kč/měsíc. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu není údajně schopen jezdit MHD, proto využívá služeb jiné individuální přepravy - placené. Z uvedeného je dle názoru soudu patrné, že žalovaný přistoupil k určení výše finanční pokuty v případě žalobce velmi citlivě a zcela odpovídajícím přístupem. Především soud kvituje postup žalovaného, který přistoupil k mimořádnému snížení pokuty z důvodu sociální a finanční situace žalobce. Ohledně setrvání na výši trestu zákazu činnosti nespátřuje soud žádné nesprávnosti, neboť žalobce spatřoval tvrdost trestu především ve vztahu k finanční situaci. K nezbytné potřebě řídit vozidlo žalobce, mimo své prohlášení, nedoložil ničeho a ani ze správního spisu taková nezbytná potřeba nevyplývá. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce po dobu zákazu činnosti je schopen fungovat v tomto směru, ač za ztížených podmínek; v případě peněžitého trestu by však fungování bylo, s ohledem na výše uvedené, ovlivněno negativně mnohem citelněji. Současné se jeví jako při nejmenším podivné, aby žalobce, který trpí především zdravotními problémy psychického původu, nebyl schopen využívat dopravních prostředků MHD, ale přitom mohl sám řídit vozidlo. Nehledě na to, že žalobce nepředložil žádné podklady popisující jeho zdravotní stav tak, že vylučuje využití dopravních prostředků MHD. Nad to žalovaný přistoupil k takto vysokému mimořádnému snížení peněžitého trestu pod spodní hranici i s přihlédnutím právě k tomu, že žalobce bude i nadále potrestán zákazem činnosti v délce 12 měsíců.

23. K žalobcem tvrzenému nepřihlédnutí k polehčující okolnosti dle § 39 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky konstatuje soud následující. Žalobce byl v době spáchání přestupku star 19 let a 6 měsíců (zaokrouhleno na celé měsíce). V aktuálně napadeném rozhodnutí i jemu předcházejícím rozhodnutí správního orgánu I. stupně či rozhodnutí zrušeném rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 2. 2022, č. j. 17 A 93/2021 - 45 skutečně úvaha o této okolnosti případu chybí, nicméně soud její absenci nepovažuje za pochybení či za natolik zásadní nedostatek, aby mohla mít vliv na stanovení výše uložených trestů (mimo jiné i z důvodu přihlédnutí k aktuálnímu jednání žalovaného spočívajícím v mimořádném snížení peněžitě pokuty). Přes to soud uvádí, že věk blízký mladistvému je mimo jiné hodnocen i ve vztahu k porušené povinnosti, tj. zda ještě věk pachatele považovat za věk blízký mladistvému s ohledem na individuální posouzení daného typu protiprávního jednání. V daném případě soud dospěl k názoru, že tomu tak již není. Žalobce, jak již bylo uvedeno, byl v době spáchání přestupku star 19 let a 6 měsíců, což je dle soudu s ohledem na spáchaný přestupek věk dosti vyzrálý na to, aby byl žalobce odpovědný za své jednání v plném rozsahu, neboť je dost star na to, aby pochopil podmínku spočívající v tom, že nesmí řídit bez doprovodu jiného držitele řidičského

oprávnění minimálně stejné skupiny vozidel. V tomto ohledu nespátřuje soud důvod pro zohlednění věku žalobce jako polehčující okolnosti. Nad to soud připomíná, že žalobce musel splnit, jak sám tvrdí, všechny podmínky pro získání řidičského oprávnění (zkouška z části praktické i teoretické, zdravotní prohlídkou atd.), tudíž musel prokázat svou vyspělost do té míry, aby mu bylo řidičské oprávnění vydáno a současně osvědčil a byl nucen přijmout dostatečnou odpovědnost za své jednání s tímto oprávněním spojené. Správní orgány se tak dle názoru soudu nedopustily žádného pochybení, pokud k této okolnosti nepřihlížely jako k polehčující okolnosti. Obdobně je tomu v případě tvrzené polehčující okolnosti spočívající ve spolupráci se správními orgány. Tato okolnost se opět v posouzení přiměřenosti ukládaných správních trestů neobjevila, avšak ani nyní nepovažuje soud pominutí této okolnosti za pochybení. Současně v této souvislosti soud konstatuje, že tato okolnost je toliko nenárokovou okolností, kdy lze jen s obtíží určit, zda žalobce spolupracoval, či nespolečně pracoval nebo bylo jeho figurování v průběhu správního řízení bez zhodnotitelného vystupování. Po prostudování správního spisu dospěl soud k názoru, že žalobce nejednal nad rámec svých povinností či jiným způsobem se zvláštní měrou nezasloužil o urychlení řízení.

24. Tvrzení o irelevantnosti uloženého trestu zákazu činnosti pro již neexistující omezení v podobě harmonizačního kódu č. 65 vyhlášky považuje soud za liché, neboť samotný zánik důvodu uložení trestu nezpůsobuje beztrestnost za situace, kdy žalobce v době spáchání přestupku nesplnil uloženou povinnost dodržovat omezení plynoucí z harmonizačního kódu.
25. Na tomto místě soud uzavírá, že žalovaným byly vzaty v potaz při hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností všechny rozhodné a nejvýznamnější okolnosti, přičemž žalovaný na základě těchto okolností změnil závěry správního orgánu I. stupně, neboť dospěl k názoru, že pro potrestání, ale i pro výchovnou lekci, postačuje uložit peněžitý trest pod samou dolní hranici sazby a i nadále setrvat na délce trestu zákazu činnosti, který byl uložen na samé dolní hranici trestní sazby, přičemž tento názor soud plně kvituje.
26. Z výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou a ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 30. srpna 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně